

UZASADNIENIE

I. K. została oskarżona o to, że:

1. w bliżej nieokreślonym czasie, nie wcześniej niż w dniu 28 marca 2014 roku w Ł. przerobiła dokument w postaci umowy „remont -umowa usług z dnia 28 marca 2014 roku” zawartej pomiędzy D. T., a firmą (...) z siedzibą w Ł. w ten sposób, że dopisała w treści umowy po danych zleceniodawcy zdanie: „na rzecz firmy (...)”, a następnie użyła tego dokumentu jako autentycznego przy wystawieniu faktur VAT nr (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

2. w dniu 27 maja 2014 roku przekazała do firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. nieprawdziwą informację gospodarczą o wysokości zobowiązania firmy (...) z siedzibą w Ł. wobec jej firmy (...) z siedzibą w Ł., w wyniku czego w dniu 12 lipca 2014 roku podmiot został wpisany do Krajowego Rejestru długów

tj. o przestępstwo z art. 48 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2015 roku, w sprawie sygn. akt IV K 390/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanych jej czynów uznając, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacją na niekorzyść oskarżonej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 48 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przekazanie całości dokumentacji firmie windykacyjnej i zgoda na przekazanie informacji gospodarczej do Krajowego Rejestru Długów nie zrealizowało znamion występku opisanego w powyższym przepisie, w sytuacji gdy oskarżona posłużyła się przerobionym dokumentem w postaci umowy o wykonanie prac remontowych i dodatkowo przekazała nieprawdziwe dane co do wysokości zobowiązania, a zatem przekazała do biura nieprawdziwą informację gospodarczą w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych;

II. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na odmowie dania wiary zeznaniom oskarżycielki posiłkowej w części dotyczącej ustaleń stron w zakresie zawartej umowy o wykonanie prac remontowych i oparciu się na wyjaśnieniach oskarżonej prezentującej stanowisko, iż prace remontowe były wykonywane na podstawie umowy zawartej na rzecz firmy pokrzywdzonej, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonej wynika jednoznacznie, że pokrzywdzona była jedyną osobą prywatną, na rzecz której firma oskarżonej wykonywała zleczone prace;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że w dniu podpisywania umowy o wykonanie prac remontowych strony ustaliły, iż D. T. zawiera umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oraz, że uczyniony przez oskarżoną dopisek o treści „ firmy (...)” pozostawał w zgodzie z treścią pierwotnego porozumienia stron, w sytuacji gdy z zeznań pokrzywdzonej i z dokumentu w postaci informacji z Urzędu Skarbowego (k.-146) taki pogląd nie wynika.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie była zasadna.

Kwestionując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, a także dokonane w oparciu o nią ustalenia faktyczne pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie wykazał skutecznie, aby dokonując oceny dowodów Sąd Rejonowy wykroczył poza granice wskazane przepisem art. 7 k.p.k., tj. aby ocena ta nie obejmowała wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, oraz aby nie uwzględniała ona zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przybierając charakter oceny dowolnej.

Skarżący pełnomocnik nie wskazał na istnienie jakichkolwiek dowodów, które nie byłyby już uprzednio znane i rozważane przez sąd I instancji, zaś w apelacji przedstawił własną, odmienną od przyjętej przez sąd meriti wersję przebiegu zdarzenia upatrując przestępczości działania oskarżonej w rzekomej samowolnej zmianie strony umowy o usługę remontu pomieszczeń z oskarżycielki posiłkowej jako osoby fizycznej na oskarżycielkę posiłkową jako prowadzącą działalność gospodarczą.

Należy przypomnieć, że kwestia oznaczenia stron umowy w kontekście osoby fizycznej bądź osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą była przedmiotem wnikliwych i szczegółowych rozważań Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, iż oskarżona nie miała żadnego powodu, aby dokonywać zmian umowy w tym zakresie. Dla dochodzonego roszczenia o zapłatę za wykonaną usługę fakt ten nie miał żadnego znaczenia. Ocenił także fakt dokonania przez oskarżoną na polecenie pokrzywdzonej zakupu brakujących tapet w markecie budowlanym na firmę pokrzywdzonej po podaniu jej przez pokrzywdzoną numeru NIP. Wziął także pod uwagę fakt posiadania przez oskarżoną karteczki z pieczętką firmową pokrzywdzonej, co uzasadniało twierdzenie, iż oskarżona traktowała pierwotnie zawartą z pokrzywdzoną umowę jako związaną z prowadzoną przez pokrzywdzoną działalnością gospodarczą trafnie konkludując, iż reguły logicznego rozumowania sprzeciwiają się przyjęciu jakoby oskarżona podstępnie weszła w posiadanie owej kartki tylko i wyłącznie po to, aby uwiarygodnić swoją linię obrony na potrzeby ewentualnej sprawy karnej, w sytuacji gdy kwestia oznaczenia strony umowy o usługę remontu w kontekście rozliczenia za wykonaną usługę nie miała dla oskarżonej żadnego znaczenia.

Sąd Rejonowy wziął pod uwagę także fakt, iż faktury wystawione przez oskarżoną na pokrzywdzoną D. T. prowadzącą działalność gospodarczą zostały przez pokrzywdzoną przekazane do księgowości. Oznaczenie strony umowy nie było od razu kwestionowane przez D. T. i dopiero księgowa zakwestionowała wydatki objęte tymi fakturami jako niezwiązane z prowadzoną przez pokrzywdzoną działalnością gospodarczą.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień oskarżonej w kontekście ustaleń dotyczących oznaczenia stron umowy, mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, mieściła się w granicach logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, zaś wersja podawana przez pokrzywdzoną nie spełniała tych kryteriów.

Dokonując takiej oceny zebranych dowodów Sąd Rejonowy w żaden sposób nie wykroczył poza granice swobodnej oceny z art. 7 k.p.k.

Nie można podzielić zarzutu apelacji jakoby dokonanej przez Sąd I instancji ocenie sprzeciwiała się treść informacji z Urzędu Skarbowego z k. 146 dotycząca odmowy wszczęcia dochodzenia. Okoliczność ta nie ma żadnego związku z ustaleniami stron umowy co do ich oznaczenia. Na odmienną ocenę dowodów wbrew twierdzeniom apelacji nie wskazywały też wyjaśnienia oskarżonej z k.- 138 v., zgodnie z którymi pokrzywdzona miała być jedyną osobą fizyczną, na rzecz której oskarżona wykonywała prace remontowe. Oskarżona początkowo traktowała umowę jako zawartą z osobą prowadzącą działalność gospodarczą w ramach tejże działalności, a po zakwestionowaniu wydatków wynikających z faktur przez księgową pokrzywdzonej nie stwarzała żadnych problemów przed wystawieniem faktur korygujących. Jak już zostało podniesione kwestia tego czy stroną umowy jest osoba fizyczna czy też osoba fizyczna prowadzącą działalność gospodarczą nie miała znaczenia dla oskarżonej w kontekście dochodzonej przez nią należności za wykonane prace.

Reasumując należy uznać, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranych w sprawie dowodów jest całkowicie prawidłowa i znajduje pełną ochronę w treści przepisu art. 7 k.p.k. Ocena ta jest wszechstronna, staranna oraz w pełni merytoryczna. Zawiera jasno sprecyzowane argumenty, które doprowadziły Sąd meriti do określonych wniosków co do wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów. Sąd I instancji w ramach tejże oceny nie pominął żadnego istotnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeprowadził kompleksową, wyczerpującą ocenę wyjaśnień oskarżonej, zeznań pokrzywdzonej oraz świadków, jak i dowodów o charakterze nieosobowym, w tym dokumentacji dotyczącej przedmiotowej umowy. Żaden z dowodów nie został w owej ocenie pominięty.

Zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w tym zakresie należało zatem uznać za niezasadne.

Nie był także zasadny zarzut odnoszący się do naruszenia prawa materialnego tj. art. 48 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Apelujący pełnomocnik błędnie przywołał okoliczność, iż wiarygodność oskarżonej powinna być stwierdzona tytułem wykonawczym stosownie do dyspozycji art. 16 ustawy. Obowiązek ten odnosi się do sytuacji nie objętych dyspozycją art. 14 i 15 ustawy, zaś zgodnie z prawidłową analizą Sądu Rejonowego zgłoszenie wiarygodności do Krajowego Rejestru Długów zostało dokonane w oparciu o dyspozycję art. 15 ustawy tj.:

1) zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej;

2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika niebędącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 500 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 60 dni;

3) upłynął co najmniej miesiąc od wysłania przez wierzyciela listem poleconym albo doręczenia dłużnikowi niebędącemu konsumentem do rąk własnych, na adres do doręczeń wskazany przez dłużnika niebędącego konsumentem, a jeżeli nie wskazał takiego adresu - na adres siedziby dłużnika lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej, wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura.

Zasady te, stosownie do dyspozycji art. 14 ustawy, byłyby także spełnione w razie uznania, że pokrzywdzona zawarła umowę nie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, lecz jako konsument.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznając zarzuty apelacji za niezasadne, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania odwoławczego, w związku z faktem, że apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie została uwzględniona, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki posiłkowej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, na które złożyły się: kwota 60 zł tytułem opłaty – ustalona na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karanych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym - ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 663).